

„Tudod, miért szeretik a magyar operatőröket? Nemcsak azért, mert negyed áron megkapni őket, mint az amerikaiakat. De ha probléma van, az amerikaiak hívnak egy segélyszámot, a magyar operatőr meg fog két deszkát, egy kalapácsot meg egy drótot, és megoldja saját maga a problémát. Óriási különbség.”

■ Pályafutása során több mint 50 játékfilmnek és 100 dokumentum- és ismeretterjesztő filmnek volt az operatőre, és még napjainkban is dolgozik.

P. F.: 2007-ben készítettük el Szalai Györgyi és Dárday István rendezésében *Az emigránst*, Márai Sándor utolsó naplója alapján, 2017-ben pedig bemutatták a Duna Tv-ben *A színésznő*, idén pedig *Az énekesnő* című, Vitézy László által rendezett filmeket.

Ezek a legutóbbi munkáim Bara Margit és Kovács Erzszi története kapcsán készültek, ám nem az ő történetük

áll e két film középpontjában, hanem annak a kornak a megidézése, melyben személyes drámájukat megismerheti a néző. Nevük egyszer sem hangzik el a filmben. A rendezővel, Vitézy Lászlóval kidolgoztunk egy olyan módszert, mely teljesen sallangmentessé teszi a nézők elé táruló jeleneteket. Ezek a filmek nem minősítenek, hanem tárgyilagosan ott vannak. Nincs bennük felesleges totál, felesleges információ. Az emberi arc a legfontosabb. A tekintet, az összenézés többet jelent ezer kimondott szónál. Szinte végig csak közeli képeket láthatunk. Arra koncentrál végig a kamera, hogy mik az arcon azok a metakommunikációs, direkt jelek, melyek a belső történést tükrözik a szereplő lelkében. Egy ilyen szerepben a színész nem alakít, hanem „van”. Az a legnagyobb színészi alakítás, ha tud létezni a művész a kisugárzásával.

■ Ezzel a jelentős pályával a háta mögött milyen újabb feladatok várnak önre?

P. F.: Oktatom a fiatal operatőr jelölteket a Színház- és Filmművészeti Egyetem Zsigmond Vilmos Mozgókép Intézetében. Amúgy meg 73 évesen örülök, ha elmehetek horgászni! Persze mindig ezt mondom, aztán megint szembe jön velem egy újabb feladat.

Horváth Jenő

A budakeszi erdei terepfutástól a berlini és a New York-i maratonig

Nap mint nap sok budakeszi fut a környékbeli erdőkben vagy éppen a Sportpályánk rekortán futóköre. Egyikük-másikuk „csak” fut, mert jólesik neki. Némelyikük pedig nagyobb célokat is kitűzve rója a kilométereket. Hogyan jut el az erdei terepfutástól egy születése óta Budakeszin élő, kétgyermekes édesanya a világ legnagyobb maratoni versenyeire. Erről és a testet-lelket karbantartó „hétköznapi” futás öröméről beszélgetünk **Mészáros Anasztáziával**.

■ Mikor kezdett el futni?

Mészáros Anasztázia: A gimnázium után hiányzott a mozgás, a sport és adta magát a környezet, a budakeszi erdő. Így kezdődött, minden különösebb terv, cél nélkül. Mindig annyit futottam, mely az adott időben, a saját tempóban éppen jól esett. Sokáig úgy gondoltam, hogy miért fizessék én azért, hogy emberek között fussak egy fél- vagy egész maratont. Nincs abban semmi plusz, mikor a kertes házunk mellett itt van nekem az erdő, és a legjobb egyedül, csendben futni a természetben.

Aztán valahogy rábukkantam tizenegy éve az akkor először meghirdetett szekszárdi Borvidék Félmaraton ver-

New York, 2015

seny kiírására. Tulajdonképpen abban az időben futott fel igazán Magyarországon a nagy szervezetségű maratoni (42,195 km), félmaratoni (21,097 km) és különféle egyéb távú városi és terepfutó versenyzés, és ezzel együtt engem is elkapott a hév, ezeknek a versenyeknek a hangulata. Elkezdttem versenyekre járni. Számos külföldi megmérettetésre is eljutottam. Talán száz félmaratont is lefutottam. Egészen más futni csak úgy, hobbi szinten és más, ha van egy cél, egy verseny, egy táv, egy idő, amit el akar érni az ember.

■ **Számos nagy hírű verseny van a világban. Hova sikerült eljutnia? Nem filléres dolog részt venni egy-egy ilyen versenyen – utaztatás, szállás, ellátás, drága nevezési díj! Volt támogató szponzora?**

M. A.: Szerencsém volt ezzel. Azokban az években egy multinacionális vállalatnál dolgoztam, ahol a cég fejének maratoni futóként szívügye volt ez a sportág, és mint ilyen, a világ nagy maratoni versenyeit is szponzorálta. Így tudtam kijutni az amszterdami félmaratonra, aztán a berlini maratonra, majd következett a Brooklyn Half félmaraton és legvégül 2015-ben a nagy nevű New York City Marathon, a második gyermekünk, kislányunk megszületése előtti évben.

■ **Milyen felkészülést igényelnek ezek a versenyek?**

M. A.: Edzéstervvel, pulzus kontrollal 6-7 órát kell futni a versenyt megelőző hetekben, és ebben legyen legalább egy 30 kilométeres táv minden héten. A városi futásokra – eltérően a megszokott budakeszi erdei terepfutásoktól – ezúttal aszfalton készültem.

■ **Milyen időt futott?**

M. A.: 4 óra alatt illik lefutni egy maratont. Szörnyű lassan futottam, meg amúgy sem vagyok gyors. Én 5 óra 20 perc alatt teljesítettem a távot, melyre nem vagyok büszke. Bár ebben az is szerepet játszott, hogy a New Yorkba indulás előtt költöztünk, dolgoztam, és nem tudtam úgy készülni a versenyre, ahogy eredetileg terveztem.

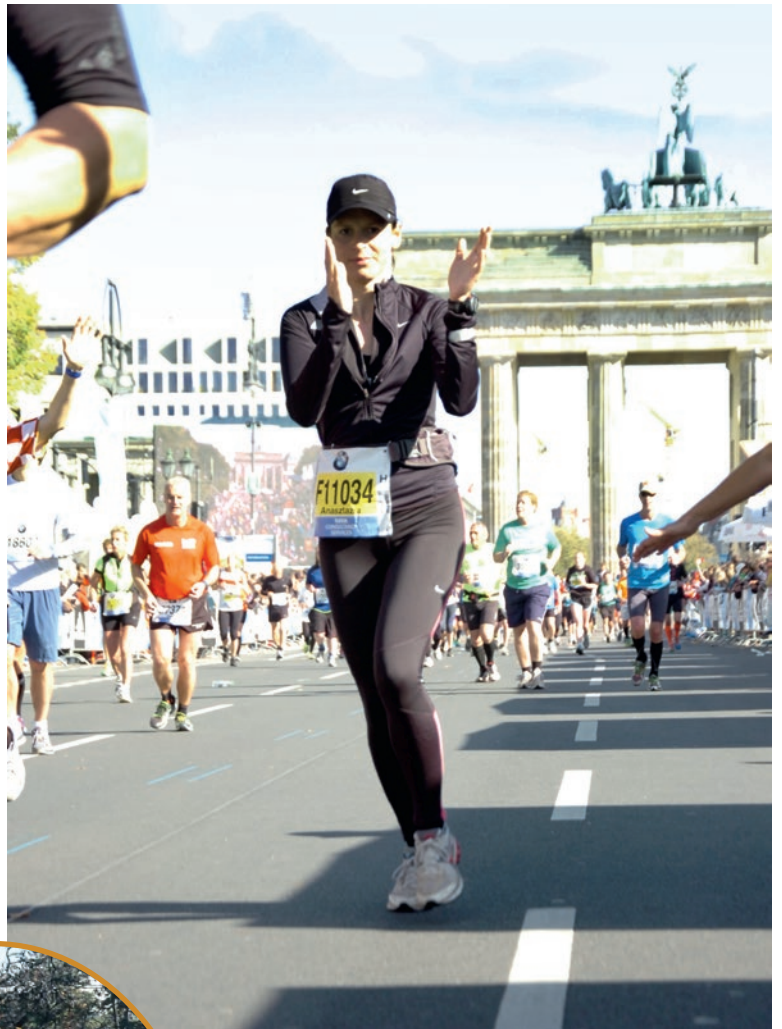
■ **Milyen élménnyel jött haza New Yorkból?**

M. A.: Ez a több tízezer résztvevős 42 km-es futás New York öt nagy városrészén halad keresztül, mely felér egy „városnézés-sel”. Ilyenkor az egész város kijön szurkolni, óriási a hangulat. Ezen a versenyen nem igazán a győzelem a fontos, hanem a részvétel. Mindenki szurkol mindenkinek. Itt nincsenek időkorlátok, 70 év feletti is lefutják, vagy éppen legyalogolják a távot, akár 8-9 óra alatt.

■ **És hogyan tovább?**

M. A.: Azóta is futok a budakeszi erdő dimbes-dombos terepviszonyai között, 6–8 kilométert egy óra alatt, vagy néha ennek a dupláját, ha időm engedi a munkám és a család mellett. Versenytervek is vannak a fejemben nagy számban. Ha nem kellek majd annyira itthon, újra elkezdem. Elérhető, olcsóbb maratonok járnak egyelőre a fejemben, mivel nem vagyok már annál a multi cégnél, aki szponzorálta korábbi futásaimat. Bécs, Ljubljana jöhet számításba.

■ **20 éve fut rendszeresen. Ez már egy életre szóló függőséget jelez.**

Berlin, 2013

M. A.: Nekem a magányos erdei futás egygyé válás a természettel, egyfajta meditációs állapot. Én így töltődöm fel, itt jönnek a „nagy gondolataim”.

■ **Budakeszin egyre több futót látni az erdőben, vagy éppen a sportcentrum rekortán pályáján. Gyermekes családok, baráti társaságok tucatjai bicikliznek a városunkat körbeölelő erdőszülség ösvényein. Nagy sportélet van alakulóban városunkban.**

M. A.: Nagyon jó látni ezt a sok sportfejlesztést a városban. Az én gyermekkoromban szinte mindenért kellett menni a fővárosba... Volt egy iskolai tornaterem és az erdő. Jó látni ezt a fejlődési folyamatot. A foci-pálya körüli sportparkban, mely tulajdonképpen egy nagy játszótér, nap mint nap sokan megfordulnak, mi is sok időt töltünk ott. Korábban a gyerekeinket bevittük sportolni a városba. Ma már ezt is helyben tudjuk megoldani. Nagyon örülök, hogy lesz tanuszodánk is, ahova mi, felnőttek is járhatunk majd úszni, szaunázni, és remélem, hogy a nyári hónapokban napozási lehetőség is lesz az épület melletti kisebb zöld területen. Mi itt Budakeszin a természetben élhetünk, és tényleg csak karnyújtásnyira vannak a lehetőségeink.

Horváth Jenő